

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 238/2026-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného Mgr. et Mgr. Dušanom Strakom, advokátom, Námestie legionárov 5, Prešov, proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č. k. 8C/34/2011-1417 z 21. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8C/34/2011-1417 z 21. januára 2026 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať mu trovy konania.

2. Podľa príloh pripojených k ústavnej sťažnosti bol sťažovateľovi rozhodnutím Centra právnej pomoci č. KaPO-/5407/2026-27202/2026 z 3. marca 2026 priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom vrátane spísania a podania ústavnej sťažnosti.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ inicioval na okresnom súde spor o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby. Rozsudkom vo veci samej bolo (okrem iného) rozhodnuté o nároku znaleckej organizácie na náhradu znalečného tak, že sťažovateľ bol zaviazaný k povinnosti nahradiť tieto trovy znaleckej organizácii v rozsahu 100 %. Okresný súd následne rozhodoval o výške znalečného a uznesením č. k. 8C/34/2011-1402 zo 16. októbra 2025 uložil sťažovateľovi povinnosť nahradiť znaleckej organizácii znalečné vo výške 1 067,81 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

4. Proti tomuto rozhodnutiu, vydanému vyšším súdnym úradníkom, sťažovateľ podal sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že jeho sociálna a majetková situácia mu neumožňuje platiť žiadne trovy konania. Vždy bol zastupovaný len na základe rozhodnutí Centra právnej pomoci. Spochybnil

znalecký posudok a odmietol platiť znaleckej organizácii za nesplnenú úlohu. Vyjadril názor, že súd mal aplikovať § 257 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a stranám sporu nepriznať náhradu trov konania z dôvodu výnimočných okolností a dôvodov osobitného zreteľa.

5. Napadnutým uznesením okresný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol. V dôvodoch rozhodnutia ozrejmil, že rozhodovanie o náhrade trov konania má dve samostatné fázy (§ 262 ods. 1 a 2 CSP). Prvou je rozhodovanie o nároku, o ktorom rozhoduje súd bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Pri tomto rozhodovaní súd posúdi výsledok konania, pomer úspechu strán sporu a takisto sa vysporiada aj s tým, či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady podľa § 257 CSP, prípadne či sú iné dôvody nepriznania znalečného. Takýmto rozhodnutím bolo v prípade sťažovateľa (už právoplatné) rozhodnutie vo veci samej. Keďže o nároku na náhradu znalečného už bolo právoplatne rozhodnuté, okresný súd rozhodoval už iba o výške. Výšku znalečného sťažovateľ nespochybnil. Samotný nesúhlas so závermi znaleckej organizácie nie je dôvodom na nepriznanie znalečného. V druhej fáze rozhodovania o trovách konania (t. j. o ich výške, pozn.) sa súd už nemôže zaoberať okolnosťami, ktoré boli právne významné pre rozhodnutie o nároku. A tak dôvody uvedené v sťažnosti nie sú pre rozhodnutie o výške znalečného právne významné. Súd v tejto fáze už neskúma, či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, prípadne či je tu iný dôvod nepriznania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zopakoval argumentáciu uvedenú v sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Tvrdí, že namietal znalečné, a tým aj jeho výšku ako protizákonné. Celé znalečné je podľa jeho názoru účelové a sleduje jediný cieľ – vymôcť od neho peniaze v prospech znaleckej organizácie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Jednou z procesných podmienok konania pred ústavným súdom je povinnosť navrhovateľa byť zastúpený advokátom, ak ním sám navrhovateľ nie je (§ 34 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde). Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania podanému navrhovateľom, ktorý musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, musí byť pripojené plnomocnenstvo na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V plnomocnenstve sa musí výslovne uviesť, že navrhovateľ udeľuje zvolenému advokátovi splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom.

9. Ústavný súd pripomína, že poskytnutie ochrany ústavnosti ústavným súdom predpokladá splnenie všetkých ústavných a zákonných predpokladov a podmienok konania pred ústavným

súdom vrátane splnenia zákonom predpísaných náležitostí ústavnej sťažnosti. Ústavný súd sa preto môže zaoberať ústavnou sťažnosťou z hľadiska jej vecnej stránky iba v prípade, ak spĺňa všetky zákonom o ústavnom súde ustanovené formálne a obsahové náležitosti.

10. Ústavná sťažnosť bola podaná sťažovateľom, ktorý by mal byť podľa priloženého rozhodnutia Centra právnej pomoci zastúpený advokátom. K návrhu na začatie konania však nebolo priložené plnomocenstvo na zastupovanie sťažovateľa advokátom v konaní pred ústavným súdom (§ 12 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z., i keď bolo uvedené ako príloha ústavnej sťažnosti.

11. Ústavný súd v danej veci nepristúpil k výzve na odstránenie nedostatkov návrhu na začatie konania podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pretože sťažovateľovi (ako aj centrom určenému advokátovi) sú tieto zákonné povinnosti nepochybne známe, keďže ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom sa nedomáha po prvýkrát, ale o jeho ústavných sťažnostiach ústavný súd rozhodoval už vo viacerých prípadoch (naposledy napr. IV. ÚS 688/2025, IV. ÚS 638/2025, II. ÚS 727/2025, II. ÚS 302/2024, a ďalšie).

12. Ak sťažovateľ nepredložil splnomocnenie na svoje právne zastupovanie, jeho podanie nespĺňa zákonom stanovené formálne náležitosti a ústavným súdom mohla by tak byť jeho ústavná sťažnosť odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

13. Ústavný súd však pri maximálnej snahe vyhnúť sa formálnemu prístupu k svojmu prieskumu a uprednostniť prístup materiálny, preskúmal nad rámec už uvedeného napadnuté uznesenie okresného súdu v kontexte obsahu práv označených v petite ústavnej sťažnosti a konštatuje, že napadnuté uznesenie spĺňa všetky ústavnoprávne atribúty zákonného rozhodnutia. Okresný súd sťažovateľovi zrozumiteľným spôsobom ozrejmil, prečo námietky uvedené v jeho sťažnosti neboli spôsobilé zvrátiť výsledok konania týkajúci sa znalečného, tvoriaceho súčasť trov dokazovania, v jeho prospech. Považujúc právne závery okresného súdu za zákonné, konzistentné a zrozumiteľné, ústavný súd preto nevidí žiaden dôvod akokoľvek dopĺňať či korigovať napadnuté uznesenie.

14. Zohľadnením všetkých okolností prerokovanej veci tak ústavný súd uzatvára, že nič neindikuje, že by v ústavnoprávnej rovine došlo k zásahu do označených práv sťažovateľa, a preto pri vecnom posúdení napokon odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

15. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu